

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094500976/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

gå galt til sidst. Jeg kan ikke gifte mig, jeg må se uden det at arbejde mig ind mellem de normale, få dem til at tro på mig og blive lykkelige som en af dem.

I affen er det rent galt fat. Hu, jeg er rasende. Jeg har nok set det; der er det hul, og jeg er kommet ud på skærten – nu går det godt. Jeg skal dermed, jeg ved det nok, jeg kommer der osse. For der er ingen gud til, det er det, der er i vejen. Ja, ja! det kan være det samme. Jeg vil ikke stemme imod længere; lad brase, hvad der vil los; jeg kan ikke mere. Nu skal vi se. Det kan muligvis blive helt interessant at gå fra forstanden. Man må prøve det med.

Bevares vel, hvor det myldrede i mig, da jeg gik i seng. Tågelegemer, der roterede, nye verdener ja. Det vil nok blive en større skabelse. Jeg slukkede lyset på trods, da jeg havde lagt mig godt til rette.

Kom bare, sa jeg. Lad mig se mig selv bange; det har altid psykologisk interesse.

Så begyndte det; mellem to ribben eller bag ved dem syntes en stor blod bylt at være kommet ind, noget andet kildrede mig der, hvor brystbenet holder op, altså omtrent på mellemgulvet – uden at det dog fik mig til at le – og et blylag blev langsomt klapset sammen om min isse. Ja, ja, sa jeg, det skulde jo komme; kan være, det er min egen skyld. Derefter begyndte en lille kugle, eller hvad det var, at hoppe underst på haken. Gammel bekendt, hilte jeg. Og en klokke ga sig til at ringe bag i nakken. Velkommen hid, sa jeg, og tak for sidst! Jeg prøvede på at stive mig af. Så klemte, bankede, hoppede, ringede og kildrede det stiltende og ondskabsfuldt nogle minutter.

Gå videre, opfordrede jeg til sidst; har I ikke noget nyt at byde på? Det blev ihærdig ved i lumsk og langvarig tavshed, og det summede voldsomt for mine øren.

Ladedor! hørte jeg så, og derpå blev det lidt mere stille.

Det forstår jeg ikke, sa jeg; jeg har hverken set eller tænkt på en ladedor i dag.